

[Carlsen-Skiødt.]

ler, vil der nok fra adskillige Sider komme Krav om en ny Revision, og saa vil der blive Lejlighed til at rette paa Manglerne.

Ud fra den Betragtning, at Lovforslaget byder nogle Forbedringer, kan jeg tilsige det konservative Folkepartis Medvirken til dets Gennemførelse.

Jørgen Jørgensen: Da Lovforslaget var til Behandling her for et Par Aar siden, blev det jo vedtaget med Tilslutning fra vort Parti. De Ændringer, der er foretaget siden, har ikke efter min Mening forringet Forslaget, og jeg har ikke noget at føje til det, jeg den Gang som Partiets Ordfører sagde, men kan give Tilslutning til Forslaget, som det nu foreligger efter at være vedtaget enstemmigt af Landstinget. Jeg er ogsaa af den Opfattelse, at det er paa Tide, at man faar en Nyordning af Kommunernes Styre, og jeg vil tro, at denne Lov, naar den nu bliver ført ud i det praktiske Liv, vil opfylde de Krav, man kan stille med Hensyn til at faa skabt en Ramme om vor kommunale Forfatning. Det vil give Mulighed for, at Udviklingen under den gamle Lov af 1867 kan fortsættes og Kommunerne blive i Stand til at udføre det Arbejde, som de nu en Gang har, paa en tilfredsstillende Maade. Betingelserne derfor anser jeg for at være til Stede, hvis dette Lovforslag gennemføres, og jeg kan derfor anbefale det til Vedtagelse her i Tinget.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Jeg takker Ordførerne for den Tilslutning, de alle har ydet Forslaget.

Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen rettede et Spørgsmaal til mig med Hensyn til Bestemmelserne om Udpegningen af de to Amtmænd som Medlemmer af det paa-gældende Nævn, idet han spurgte, om han havde forstaaet det rigtigt, naar han mente, at disse to Medlemmer skulde udpeges af Ministeren. Dette kan jeg ganske bekræfte. De vil efter Forslaget blive udpeget af Ministeren. Jeg gør opmærksom paa, at derom har der i øvrigt været fuld Enighed i Landstinget, og det findes udtrykkeligt pointeret i Landstingets Betænkning. Jeg erkender, at det maaske positivt burde have staaet i selve Lovens Tekst, men det tør vist siges, at det fremgaar af Sammenhængen, at de udnævnes af Ministeren.

Det ærede Medlem erindrede om en Udtalelse, jeg havde fremsat under denne Sags Behandling her i Tinget i Samlingen 1930

—31, hvor jeg havde sagt at der ikke var nogen saglig Begrundelse for, at disse 3 Lovforslag skulde gennemføres samtidig, altsaa Indlemmelsesloven, Købstadkommunalloven og Landkommunalloven, og det maa jeg hævde den Dag i Dag, at en saadan saglig Begrundelse er der ikke. Indlemmelseslovgivningen er en Lov for sig, og det fremgaar jo ogsaa af det Lovforslag, her foreligger, at det er en særlig Lovgivning, der er indsat som et særligt Afsnit i Landkommunalloven.

Noget andet er, at jeg ikke blot ikke har haft noget imod, men ogsaa positivt baade i Folketingsudvalget og i Landsstingsudvalget paa et meget tidligt Tidspunkt har sagt, at jeg var rede til at gaa til en Revision af Indlemmelseslovgivningen, ud fra den Opfattelse, som jeg gav Udtryk for her for kort Tid siden. Da man fra Landsstingsudvalgets Side henvendte sig til mig og ønskede en Forhandling om de eventuelle Retningslinier for en saadan Revision, var det klart, at der, da disse Retningslinier var saadanne, at jeg kunde tiltræde dem, ikke var noget i Vejen for, at denne Revision fandt Sted samtidig, og naar nu denne Revision har fundet Sted baade til det ærede Medlems og min fulde Tilfredshed, forekommer det mig, at vi kan forenes i lutter Glæde over det gode Resultat.

Til det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt vil jeg gerne sige, at han fremsatte en Bemærkning her, som jeg for saa vidt var glad for. Det ærede Medlem har jo somme Tider under Behandlingen af disse Kommunallove udvist en vis Bitterhed, saa snart man kom ind paa Spørgsmaal, der tangerede Indlemmelsessager og Indlemmelsesspørgsmaal. Det glæder mig, at det ærede Medlem i Dag brugte det Udtryk, at den sunde Fornuft havde sejret, og at der derfor sikkert ikke var sket nogen Skade, og det tror jeg, det ærede Medlem har Ret i. Jeg tror, man tør sige om den gældende Indlemmelseslov, at selv om den kan kritiseres formelt, og selv om Bestemmelsen om de separate Indlemmelseskommisioner utvivlsomt ikke var heldig, fordi den rejste de lokale Interessesætninger i højere Grad end nødvendigt, saa maa man fra alle Sider erkende, at denne Lovgivning siden 1920 er blevet anvendt i det praktiske Liv paa en saadan Maade, at alle, naar disse Indlemmelser har fundet Sted og der er gaaet nogen Tid, har erkendt, at det, der er sket, det burde ske.

Jeg tror derfor, at det ærede Medlem har Ret i, at den sunde Fornuft har sejret paa dette Omraade, saaledes at vi kan tage